

Frank Bakkeren

Bridger op topniveau

"Ik leefde voor het voetballen. Op mijn zesde volgde ik mijn eerste trainingen bij voetbalclub Taxandria. In iedere dag na schooltijd was ik voetballend met broers en vriendjes in onze tuin te vinden. De tuin waar pa zijn rozen koesterde. De eerste bal werd nog voorzichtig uit de rozenperken gevist, maar gedurende het spel moesten deze bloemen het ontgelden. Evenals mijn moeder, die stevast met een dienblad drinken en koekjes naar buiten kwam. Als een bal de bekers aan het wankelen bracht, haalde mijn moeder zonder te mopperen een nieuw blad drinken. Ze was eraan gewend en had veel voor haar kinderen over." Als klein jongetje was de geboren en getogen Oisterwijker Frank Bakkeren (49) ervan overtuigd groot voetballer te worden.

De vijfjarige kandelaar in zijn woonkamer stond vroeger op de vleugel in het huis in de George Perklaan waar Frank opgroeide. Het huis dat tot 1966, voordat de familie Bakkeren hier introk, nog dienst deed als pension. "De kandelaar is voor mij van emotionele waarde. Volgens ons moeder stonden de vijf armen symbool voor haar vijf kinderen." Met plezier denkt Frank terug aan zijn jeugd. Aan de momenten dat ze de dag aan de keukentafel begonnen achter een bordje brintapap. Aan de muzikale verplichtingen. "We moesten allemaal een instrument bespelen. Ik koos de gitaar. Onze zorgzame moeder oefende met ieder kind twintig minuten per dag. Maar eigenlijk wilde ik alleen maar voetballen. Op een dag mocht ik met een vriendje meespelen met een toernooitje bij PSV. Daarna werd ik gevraagd door PSV bij hen te komen voetballen. Een jongensdroom die uitkomt!" Echter, zijn ouders besloten dat hij eerst de middelbare school moest afmaken. Het voetballen bleef beperkt tot Oisterwijk, ook toen Frank intussen studeerde voor leraar aan de Pedagogische Academie. "Ik was achttien jaar toen PSV me een serieuze aanbod deed, maar mijn ouders stonden er op eerst de studie af te ronden." Dat zijn voetbalcarrière hem enige tijd later definitief brant wordt ontnomen, kon hij toen nog niet bevroeden. Door een vervelend ongeval scheurt Frank zijn knie- en kruisbanden en belandt hij in het ziekenhuis met zijn been in het gips. Alle alarmbellen gaan bij hem af als hij een dag later geen gevoel meer in zijn tenen heeft. Echter, door het medisch personeel wordt zijn klacht niet gehoord. Pas acht dagen later bekennen artsen een afgekneld bloedvat over het hoofd te hebben gezien. Voor Frank is het te laat en zijn onderbeen wordt geamputeerd. "Familie en vrienden zaten verdrietig aan mijn bed. Ik, daarentegen, zat moppen te tappen en wilde de sfeer

gezellig houden. Door complicaties volgde er later een tweede amputatie tot boven mijn knie. Toen pas zag ik de ernst van de situatie in. Na een revalidatie in Hoensbroek, waarbij ik als echte sportman keihard heb gewerkt, kwam ik thuis. Ik viel in een gat. En het leven ging door. Op sommige fronten zonder mij. Dat mijn broers snel moesten eten voordat ze naar de voetbaltraining gingen was confronterend."

"En daar was weer PSV. Dit keer om me op te beuren. Bij Taxandria speelden zij speciaal voor mij een benefietwedstrijd. Hartverwarmend en een duweje in de juiste richting." Frank besluit coach te worden bij het tweede dftal van Taxandria. Uiteindelijk wordt ook zijn studie ten volle benut als hij voor de klas gaat staan. Op de Iohannes van Oisterwijkschool weet hij zelfs de moeilijkste leerlingen voor zich te winnen en krijgt hij schik in zijn werk. In deze periode gaat hij tevens samen met broer Ton bridgen. Een nieuwe toekomst is geboren. De bridgeclub Oisterwijk laten ze snel achter zich als ze worden gevraagd in de eerste divisie te spelen. "Ton is veel serieuzer dan ik en denkt alles uit. Ton ging zelfs spelen in het Nederlandse Bridge-team, waarmee ze Europees Kampioen werden. Vandaag de dag spelen Ton en ik samen bij Bridgeclub 't Onstein in Vorden, waar op topniveau wordt gekaart. Prachtig om te doen, maar met een zekere spanning, want er moet continu gepresteerd worden."

Hoewel de amputatie bepalend was voor zijn toekomst, kent hij weinig hepeskingen. Hij trouwt en wordt vader van dochter Lucy, die nu veertien jaar oud is. Als leerkracht geeft hij tegenwoordig les aan groep zeven en acht van basisschool De Coppel. Wel parttime, want het bridgen vraagt veel van hem. En hij gaat zelfs voor de eerste keer op de skis. "Dat ging me verdomd goed af, net als de après-ski," vertelt hij enthousiast. De gangmaker in hem heeft door het hele voorval gelukkig weinig geleden, al zegt hij met de jaren wel rustiger te zijn geworden. "You never walk alone" galmt nog na in zijn berinnering. Een feestje eenmaal op gang, klom Frank op tafel en zong stevast dit nummer, waar hij altijd succes mee boekte. "Ik houd niet van zeiken en ben een tevreden mens. Ik vergeet nooit wat me is overkomen, maar op een gegeven moment moet je het accepteren en doorgaan met je leven. Het heeft nog zoveel te bieden." Hij is er trots op zo opgevoed te zijn, door onder meer zijn belangrijkste inspiratiebron en sinds 2006 zijn grootste gemis, zijn moeder.

